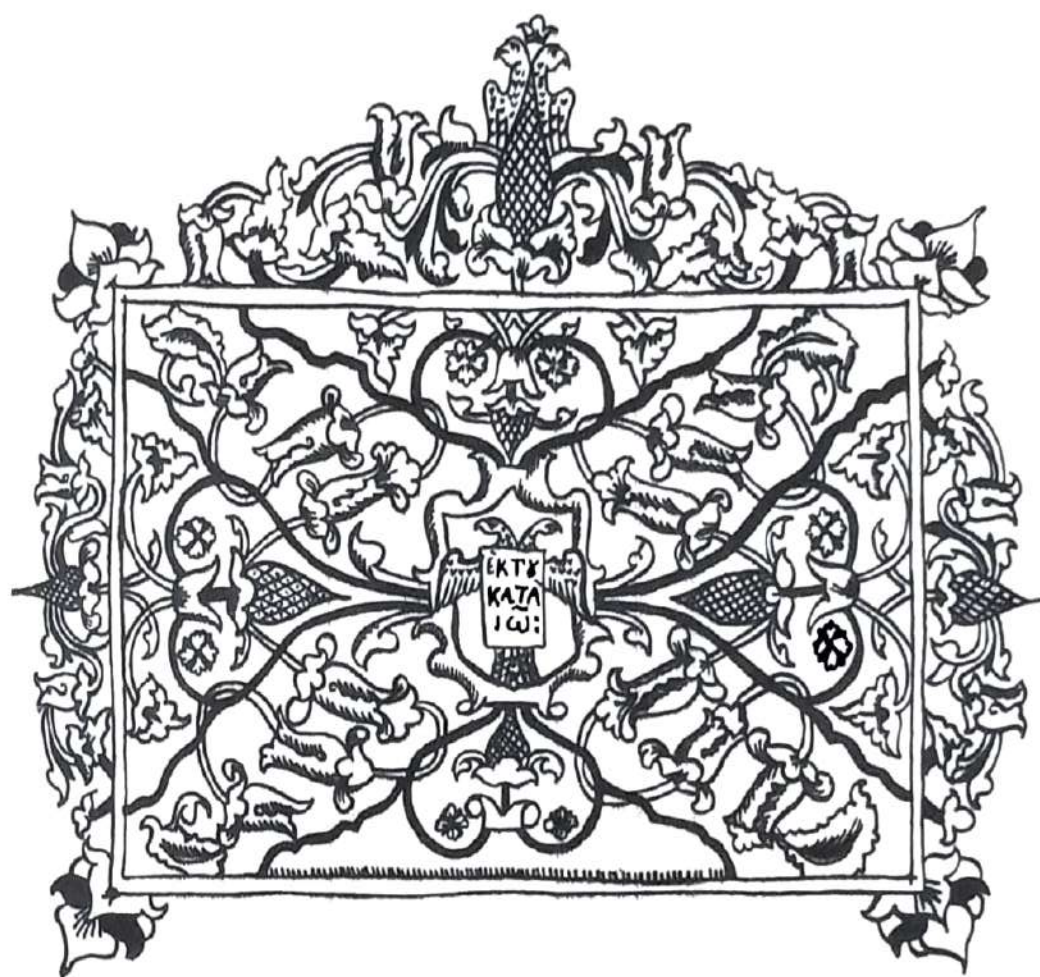

1. ΓΕΝΙΚΑ

Ὁ χριστιανισμὸς εἶναι ἡ τελειότερη θρησκεία, ποὺ φάνηκε ποτὲ στὴ γῆ. Τὴν ἀποκάλυψε ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς σὲ πρῶτο στάδιο μὲ τὸ Μωυσῆ καὶ τοὺς προφῆτες καὶ τελειωτικὰ μὲ τὸ Χριστὸ καὶ τοὺς Ἀποστόλους. Ἡ ὁλοκλήρωση τῆς Θείας Ἀποκαλύψεως βρίσκεται στὰ βιβλία τῆς Καινῆς Διαθήκης. Ὁ Θεὸς κατέβηκε, ὅταν ἦρθε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου, στὴ γῆ, γιὰ νὰ σώσῃ ὁ ἴδιος τοὺς ἀνθρώπους. Περιμένει ἀπ' ὅλους ν' ἀκούσουν τὸ κάλεσμά Του, ποὺ βγαίνει καθαρὸ καὶ ὁλοζώντανο μέσα ἀπὸ τὶς σελίδες τῆς Ἀγίας Γραφῆς. Ἡ Ἐκκλησία παρουσιάζει καθημερινὰ μπροστὰ στοὺς ἀνθρώπους τὸ μήνυμα αὐτό, ποὺ τοὺς καλεῖ νὰ τὸ ἐφαρμόσουν στὴ ζωὴ τους. Βέβαια, ὁλόκληρη ἡ Ἀγία Γραφή περιέχει αὐτὸ τὸ ἠθικὸ διδάγμα τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ σὲ μερικὰ κείμενά της τὸ βρίσκομε νὰ διατυπώνεται μὲ περισσότερη ἀκρίβεια καὶ ζωντάνια.

Ἄς δοῦμε μερικά κομμάτια τῆς Ἀγίας Γραφῆς, μέσα ἀπὸ τὰ ὁποῖα βγαίνει ὁλοζώντανο τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ.

2. Ο ΔΕΚΑΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΜΩΥΣΗ

Ὁ δεκάλογος ἢ οἱ δέκα ἐντολές δόθηκαν σέ μιὰ ἐπίσημη ὥρα τῆς ἀνθρώπινης ἱστορίας στὸ Μωυσῆ πάνω στὸ ὄρος Σινά. Στὸ βάθος τοῦ χρόνου, σέ ἐποχές ποὺ τὶς χαρακτηρίζει μεγάλη σκληρότητα, ὁ Μωυσῆς, φωτισμένος ἀπὸ τὸ Θεό, δίνει στοὺς συμπατριῶτες του ἓνα σπουδαῖο κώδικα ἠθικῆς, ποὺ ἀποτελεῖ σταθμὸ στὴν πνευματικὴ πορεία τῆς ἀνθρωπότητας. Τὸ κείμενο τοῦ δεκαλόγου εἶναι :

1. «Ἐγὼ εἰμι Κύριος ὁ Θεός σου· οὐκ ἔσονται σοι θεοὶ ἕτεροι πλὴν ἐμοῦ.
2. Οὐ ποιήσεις σεαυτῷ εἰδωλον, οὐδὲ παντὸς ὁμοίωμα, ὅσα ἐν τῷ οὐρανῷ ἄνω καὶ ὅσα ἐν τῇ γῇ κάτω καὶ ὅσα ἐν τοῖς ὕδασι ὑποκάτω τῆς γῆς, οὐ προσκυνήσεις αὐτοῖς οὐδὲ μὴ λατρεύσης αὐτοῖς.
3. Οὐ λήψῃ τὸ ὄνομα Κυρίου τοῦ Θεοῦ σου ἐπὶ ματαίῳ.
4. Μνήσθητι τὴν ἡμέραν τῶν Σαββάτων ἁγιάζειν αὐτήν. Ἐξ ἡμέρας ἔργῳ καὶ ποιήσεις πάντα τὰ ἔργα σου, τῇ δὲ ἡμέρᾳ τῇ ἐβδόμῃ Σάββατα Κυρίῳ τῷ Θεῷ σου.
5. Τίμα τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα σου, ἵνα εὖ σοι γένηται καὶ ἵνα μακροχρόνιος ἔσῃ ἐπὶ τῆς γῆς.
6. Οὐ φονεύσεις.
7. Οὐ μοιχεύσεις.
8. Οὐ κλέψεις.
9. Οὐ ψευδομαρτυρήσεις κατὰ τοῦ πλησίον σου μαρτυρίαν ψευδῇ.
10. Οὐκ ἐπιθυμήσεις ὅσα τῷ πλησίον σου ἐστίν».

(Ἐξοδ. Κ' 2 - 17)

Ἑρμηνεία τοῦ δεκαλόγου :

1. Ἐγὼ εἰμαι ὁ Κύριος καὶ Θεός σου καὶ νὰ μὴν ὑπάρξουν ποτέ πιά γιὰ σένα ἄλλοι θεοὶ ἐκτὸς ἀπὸ ἐμένα.
2. Νὰ μὴν κατασκευάσης γιὰ λατρευτικὴ χρῆση σου κανένα εἰδωλο οὔτε καμιὰ ἀπεικόνιση ἀπὸ κάθε τι ποὺ εἶναι πάνω στὸν οὐρανὸ ἢ κάτω στὴ γῇ ἢ μέσα στὰ νερά, πού 'ναι κάτω ἀπ'

- τῇ γῇ. Οὔτε νὰ προσκυνήσης τίποτα ἀπ' αὐτά οὔτε νὰ τὰ λατρέψης.
3. Νὰ μὴ φέρνης στὸ στόμα σου τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου τοῦ Θεοῦ σου γιὰ ἀσήμαντη ἀφορμή.
 4. Νὰ θυμᾶσαι πάντα τὴν ἑβδομὴ ἡμέρα τοῦ Σαββάτου καὶ νὰ τὴν ἀγιάζης μὲ προσευχή. Ἐξι μέρες νὰ δουλεύης καὶ νὰ ἐκτελῇς ὅλες σου τίς ὑποχρεώσεις καὶ τὴν ἑβδομὴ μέρα τοῦ Σαββάτου νὰ ἀναπαύεσαι καὶ νὰ τὴν ἀφιερῶνς στὸ Θεό σου καὶ Κύριο.
 5. Νὰ σέβεσαι καὶ νὰ τιμᾷς τὸν πατέρα σου καὶ τὴ μητέρα σου, γιὰ νὰ εἶσαι εὐλογημένος καὶ νὰ ζήσης πολλὰ χρόνια πάνω στῇ γῇ.
 6. Νὰ μὴ σκοτώσης.
 7. Νὰ μὴν προσβάλῃς τὴν οἰκογενειακὴ τιμὴ τοῦ ἄλλου.
 8. Νὰ μὴν κλέψης.
 9. Νὰ μὴ δώσης ψεύτικη μαρτυρία ἐναντίον τοῦ συνανθρώπου σου.
 10. Νὰ μὴ φθονήσης ποτὲ τὰ ὑπάρχοντα τοῦ γείτονά σου.

Ἀπὸ μιὰ πρώτη ματιά, ποὺ ρίχνει κανεὶς στὸ δεκάλογο, βλέπει πὼς οἱ πρῶτες τέσσερις ἐντολὲς μᾶς διδάσκουν τὰ καθήκοντα ποὺ ἔχομε πρὸς τὸ Θεό, ἐνῶ οἱ ὑπόλοιπες ἑξι μᾶς διδάσκουν τὰ καθήκοντα ποὺ ἔχομε ἀπέναντι στοὺς ἄλλους ἀνθρώπους.

Μέσα σὲ κάθε μιὰ ἀπὸ τίς δέκα ἐντολὲς βρίσκεται καὶ ἀπὸ μιὰ βαθιὰ ἀλήθεια. Στὴν πρώτη ἐντολὴ ἐπίσημα καὶ γιὰ πάντα καθιερώνεται ἡ πνευματικὴ λατρεία τοῦ Ἐνὸς Θεοῦ. Μὲ τὴ δεύτερη ἐντολὴ ὁ Μωυσῆς θέλει νὰ ἀπομακρύνῃ τοὺς κινδύνους τῆς εἰδωλολατρείας. Καὶ ἔχει πολὺ δίκιο. Γιὰτὶ στὰ παλιὰ χρόνια πολλοὶ ἄνθρωποι, μακριὰ ἀπὸ τὴν ἀληθινὴ πίστη, πίστεψαν καὶ λάτρεψαν τὰ δημιουργήματα ἀντὶ τὸ Δημιουργό.

Ἡ τρίτη ἐντολὴ προστατεύει τὴν ἱερότητα τοῦ ὀνόματος τοῦ Θεοῦ καὶ συνιστᾷ νὰ ἀναφέρεται τὸ μεγάλο αὐτὸ ὄνομα μόνο σὲ πολὺ σοβαρὲς περιστάσεις.

Ἡ τέταρτη ἐντολὴ τονίζει τὴν ἀξία τῆς ἀναπαύσεως τὴν ἑβδομὴ μέρα καὶ καθιερώνει τὴν ὑποχρεωτικὴ ἀργία γιὰ κάθε ἑβδομάδα,

ἐπισημοποιώντας ἔτσι τὴ βαθύτερη ἀνάγκη, ποὺ ἔχει ὁ ἄνθρωπος νὰ ἀναπαυθῇ ψυχικὰ καὶ σωματικὰ. Μὲ τὸ νὰ ἀφιερῶνῃ τὸ Σάββατο ἀποκλειστικὰ στὸ Θεὸ ὁ Μωυσῆς, τὸ καθιερώνει σὰν ἀπαράβατη ἡμέρα ἀργίας. Στὸ χριστιανισμό σὰν μέρα ἀργίας καθιερώθηκε ἡ μέρα τῆς ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου, ποὺ ὀνομάστηκε Κυριακή.

Στὴν πέμπτη ἐντολὴ περιγράφονται τὰ καθήκοντα ποὺ ἔχουν τὰ παιδιά ἀπέναντι στοὺς γονεῖς τους.

Ὅταν ἀγαπᾷς καὶ σέβῃς τὸν πατέρα σου καὶ τὴ μητέρα σου, θὰ κερδίσης τὴ χαρὰ, ποὺ δίνει στὴ ζωὴ σου ἡ εὐλογία τους, καὶ τὰ χρόνια σου θὰ ᾿ναι πολλὰ καὶ φωτεινὰ σὲ τοῦτο τὸν κόσμο.

Στὴν ἕκτη ἐντολὴ μὲ μιὰ κοφτὴ φράση ὁ Μωυσῆς καταδικάζει τὸ φόνο. Κανένας δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἀφαιρέσῃ τὴ ζωὴ τοῦ συνανθρώπου του. Ὁ σεβασμὸς τῆς ζωῆς τοῦ ἄλλου ξεκινᾷ ἀπὸ τὸ σεβασμὸ ποὺ πρέπει νὰ ἔχωμε στὸν ἑαυτό μας.

Στὴν ἑβδομὴ ἐντολὴ ὁ Μωυσῆς βάζει τὰ θεμέλια γιὰ μιὰ ἠθικὴ ζωὴ. Ἀπαγορεύοντας νὰ προσβάλλεται ἡ οἰκογενειακὴ τιμὴ χαρίζει στοὺς ἀνθρώπους μιὰ τίμια καὶ καθαρὴ ἐπικοινωνία.

Μὲ τὴν ὄγδοη ἐντολὴ καταδικάζει τὴν κλοπὴ, ποὺ εἶναι βλαβερὴ πράξη γιὰ κεῖνον ποὺ τὸν κλέβουν, ἀφοῦ τοῦ ἀφαιροῦν τὰ υπάρχοντα ποὺ τοῦ ἀνήκουν, ἀλλὰ εἶναι καὶ ἐξευτελισμὸς καὶ ταπείνωση γιὰ τὸν κλέφτη.

Ἡ ἑνατὴ ἐντολὴ ἐπιβάλλει τὴν ἀλήθεια ποὺ πρέπει νὰ χαρακτηρίζῃ τις σχέσεις μας μὲ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους καὶ καταδικάζει τὴν ψευδομαρτυρία. Ὑπάρχουν, δυστυχῶς, πάντα ἄνθρωποι ποὺ μὲ ἑλαφρὰ συνείδηση καταθέτουν εἰς βάρος τῶν ἄλλων ἀνθρώπων στοιχεῖα, ποὺ δὲν εἶναι ἀληθινὰ.

Στὴ δέκατη ἐντολὴ ὁ Μωυσῆς καταπολεμεῖ τὸ φθόνο, ποὺ πολλές φορές δηλητηριάζει τὴν ψυχὴ τῶν ἀνθρώπων. Ὁ σωστὸς ἄνθρωπος δὲ λυπᾶται, ἀλλὰ χαίρεται νὰ βλέπῃ τοὺς ἄλλους νὰ ᾿ναι εὐτυχισμένοι. Κι ὅχι μόνο αὐτό, ἀλλὰ καὶ μὲ κάθε τρόπο προσπαθεῖ νὰ τοὺς κάμῃ ὁ ἴδιος εὐτυχισμένους.

Στὸ σύντομο αὐτὸ διάγραμμα τοῦ δεκαλόγου εἶδαμε πῶς ὁ Μωυσῆς, ἐμπνευσμένος ἀπὸ τὴ χάρη τοῦ Θεοῦ, ἔκλεισε μέσα σὲ τόσα ἀπλὰ καὶ λίγα λόγια τόσες μεγάλες καὶ αἰώνιες ἀλήθειες.